

Arrest

nr. 343 178 van 19 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 30 december 2024.

1.2. Op 7 oktober 2025 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 24 oktober 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt:

"A. Feitenrelaas

U, V. G. U., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Jerico, Antioquia. U heeft daar steeds gewoond, in de wijk Rondin. Uw ouders wonen nog steeds in Jerico. U heeft één broer die

daar ook nog woont. U heeft hogere studies milieubeheer gedaan en werkte nadien in verschillende functies. U bent ongehuwd, zonder kinderen. U valt op vrouwen maar was daar steeds zeer discreet over. U vertelde het niet op uw werk, noch tegen uw ouders. Uw vriendenkring was wel op de hoogte van uw geaardheid maar ging er neutraal mee om.

Op 2 september 2024 leerde u S. M. kennen. U was met uw vrienden in de gym en hij werd er aan u voorgesteld. Sebastian was nog maar net in Jerico aangekomen en uit zijn gedrag leidden u en uw vrienden af dat hij zich bezig hield met drugs. U meent dat hij tot de Clan del Golfo behoorde. Ondanks zijn achtergrond lieten jullie hem toe tot jullie vriendengroep. Hij nam deel aan jullie activiteiten (sporten, uitgaan, koffie drinken) en jullie hadden verschillende gesprekken. Al snel werd duidelijk dat hij een relatie met u wou aanknopen. U ging daar niet op in. Toen hij midden september te weten kwam dat u lesbisch was, nam hij dit zeer slecht op en begon hij u te bedreigen. Dagelijks kwam u hem tegen op straat en dan gebruikte hij beledigende en vernederende taal tegen u. Omstaanders waren daar getuige van. U wendde zich op 8 oktober 2024 tot de politie maar die kon of wou u niet helpen. Immers was er geen sprake van fysieke agressie en meent u dat de politie banden heeft met criminele organisaties. U kon dus niet rekenen op de bescherming van uw autoriteiten. Ondertussen bleven de bedreigingen aanhouden en werd u elke dag door Sebastian beledigd en verwenst.

U had rust nodig en op 19 november 2024 heeft u Colombia verlaten. U nam een vlucht naar Frankfurt en daarna naar Luxemburg. Vervolgens bent u op 20 november 2024 met de wagen naar België gekomen. In december ontving u hier bedreigende audio- en tekstberichten van anonieme afzenders. Omdat u met niemand anders problemen kende, moet S. M. hierachter zitten. Hoewel u Colombia had verlaten met de bedoeling terug te keren, meende u nu dat u gevaar zou lopen bij terugkeer naar Colombia. Op 30 december 2024 ging u zich daarom aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia waar u omwille van uw lesbische geaardheid gevisieerd werd door S. M..

Ter staving van uw verzoek legt u kopie van volgende documenten neer: uw Colombiaanse identiteitskaart en paspoort, een afdruk van online bedreigingen die u ontving, uw klacht bij de Fiscalia, uw diploma milieubeheer, twee arbeidscontracten betreffende uw werk in Colombia, één contract aangaande uw werk in België, vliegtuigtickets die u in het verleden boekte (naar Frankfurt, naar Istanbul), drie internetartikels over de situatie en gebeurtenissen in uw regio.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid.

Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om over te gaan tot de erkenning van de status van vluchteling, in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de **COI Focus Colombia: seksuele en genderminderheden** van 19 juni 2025 (beschikbaar op [coi_focus_colombia_seksuele_en_genderminderheden_20250619.pdf](#) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat er in de Colombiaanse maatschappij weliswaar sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transpersonen, en dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. De aard en de mate van hiervan zijn afhankelijk van regio tot regio en van de (etnische) gemeenschap waarin

de persoon in kwestie zich bevindt. Recente cijfers wijzen uit dat bij uitstek transpersonen een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van dergelijk geweld en discriminatoire behandelingen.

Uit dezelfde landeninformatie blijkt echter ook dat, wat betreft het juridisch kader inzake LGBT, Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Ook op wereldvlak doet Colombia het erg goed. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Daarnaast kunnen transpersonen hun geslacht laten wijzigen op officiële documenten. Verder wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/ of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. Er werden, integendeel, diverse wetten in het leven geroepen met als doel (structurele) discriminatie op grond van de voornoemde criteria tegen te gaan.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben in Colombia de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven en zijn ook zichtbaar in de media. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat. Deze ngo's wegen op de nationale regelgeving en op de maatschappelijke aanvaarding van de LGBT-gemeenschap in Colombia en het vrijwaren van hun rechten. Demonstraties van de LGBT-gemeenschap, alsook de Gay Pride en andere feesten, kunnen in grotere steden zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt en/of slachtoffer werd van een LGBT-gerelateerd misdrijf, heeft de mogelijkheid om bij verschillende overheidsinstanties aangifte te doen en bescherming te verzoeken. In het onderzoek van de autoriteiten wordt specifiek aandacht besteed aan de criteria seksuele geaardheid en genderidentiteit, en wordt dit als een verzwarende omstandigheid beschouwd. Uit de voornoemde bronnen blijkt evenwel ook dat effectieve bescherming door de autoriteiten niet altijd gegarandeerd is en dat de bestaande mechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen. Het risico om hieraan blootgesteld te worden zal daarom veelal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS moet worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat, dan wel een reëel risico op ernstige schade cf. de definitie van subsidiaire bescherming, vanwege onderstaande redenen:

In casu heeft u verklaard dat u geïdenteerd werd door S. M., een persoon die in september 2024 in uw vriendenkring werd opgenomen. Toen u een relatie met hem weigerde en hij te weten kwam dat u lesbisch bent, begon hij u verbaal te bedreigen. Dit gebeurde quasi dagelijks, tot uw vertrek uit Colombia op 19 november 2024. Ook hier ontving u nog bedreigingen, zij het via audio- en tekstberichten.

Het CGVS merkt op dat bij uw beweerde vrees voor deze S. nogal wat twijfels rijzen. Zo blijkt u bijzonder weinig te weten over deze persoon, terwijl hij toch aan de basis van uw vertrek uit Colombia zou hebben gelegen. U zegt dat hij een lid was van de criminele organisatie Clan del Golfo en pas recent in uw gemeente was aangekomen. En hoewel u hem "zeer frequent" ontmoette, meermaals sprak en hij volgens u deel uitmaakte van uw vriendengroep, nadat hij "toenadering" zocht (CGVS, p. 7) "om samen te praten en bij ons te zijn" (CGVS, p. 6), heeft u verder nauwelijks info over hem. Over zijn verleden weet u helemaal niets (CGVS, p. 7). U stelde slechts vast dat hij zich recent in uw gemeente had gevestigd. Waar hij voordien woonde weet u niet met zekerheid te zeggen: "Ik denk dat het Antioquia kon zijn, omwille van zijn kenmerken en spraak", zo zegt u daarover (CGVS, p.7). Of hij alleen naar uw regio was verhuisd of met familie, is u niet bekend (CGVS, p. 7). Wat die familie betreft tast u ook al in het duister: "Over zijn familie is er niets geweten" (CGVS, p. 7).

Ook als het CGVS informeert naar zijn opleidingsniveau, kan u slechts gissen: "Ik denk dat hij misschien lagere of middelbare school deed, hij kon wel schrijven" (CGVS, p. 7) is het enige wat u daarover kan vertellen. Voorts gevraagd naar de locatie waar hij zich had gevestigd, verwijst u slechts naar de naam van de wijk, El Faro (CGVS, p.8).

U beweert verder dat hij deel uitmaakt van de Clan del Golfo maar dit blijkt slechts iets dat werd gezegd. U heeft het niet verder uitgezocht omdat dit gevaarlijk zou zijn (CGVS, p.7). U zegt dat "het enige waar we aan

dachten, iets met drugs was" (CGVS, p. 13), maar u sluit ook niet uit dat hij zich bezig hield met afpersing (CGVS, p. 7). U lijkt zich bijgevolg vooral te baseren op vermoedens, hetgeen ook blijkt uit overige verklaringen. Zo meent u dat hij verkooppunten van drugs beheerde "omdat hij vaak weg ging", al is u niet duidelijk waar dat dan zou zijn: "Hij was actief binnen de gemeente, of daarbuiten, dat weten we niet" (CGVS, p. 7). U weet ook niet of hij in het verleden ooit problemen kende met de Colombiaanse autoriteiten, omwille van daden van agressie of omwille van een betrokkenheid bij de Clan (CGVS, p. 13).

De redenen die u aanbrengt voor uw zeer gebrekkige kennis over S. M. en zijn activiteiten, overtuigen geenszins. U zegt dat hij "altijd heel snel weg" ging, dat hij "ook niet zeer verwant was met ons". Hij zou ook heel erg "op het nu gericht zijn" geweest, en zei nooit iets over zijn verleden noch over zijn eigen persoon (CGVS, p. 7). Het is niet aannemelijk dat iemand als S. zich in eerste instantie zou hebben opgedrongen aan uw vriendengroep en blijkbaar graag en veelvuldig aan jullie activiteiten zou hebben deelgenomen, maar zich anderzijds zeer afzijdig hield en eigenlijk niet de minste informatie over zijn persoon met jullie zou hebben gedeeld. Dit doet ten zeerste twifelen aan het bestaan van deze S., temeer uit uw relaas moet blijken dat de man een relatie met u wou aanknopen. Het is zeer merkwaardig dat jullie weliswaar "verschillende gesprekken" zouden hebben gehad, maar dat jullie dan nooit over S. en zijn achtergrond praatten (CGVS, p. 8).

Bovendien rijst de vraag waarom een drugsdealer van de Clan zo graag zou aansluiten bij uw vriendengroepje, dat plannen maakte "om weg te gaan, te sporten, koffie te gaan drinken of naar een feestje te gaan" (CGVS, p. 7). Er mag worden verondersteld dat iemand met een criminele achtergrond liever vertoeft bij personen bij wie hij minder geheimzinnig moet doen. U bevestigt overigens dat er in uw vriendengroep louter mensen zaten die minstens hun middelbaar afmaakten, een job vonden en zich absoluut niet bezig hielden met illegale activiteiten (CGVS, p. 14). Dat de drugs crimineel/afperser S. M. zich graag in dergelijke middens wilde ophouden, is weinig geloofwaardig.

Zelfs indien niet zou worden getwijfeld aan het bestaan van deze persoon, dan nog kan worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat u bij terugkeer naar Colombia een ernstig risico loopt. De gebeurtenissen die u omschreef, in casu de beledigende taal die Sebastian tegen u gebruikte telkens u hem ontmoette en de verschillende dreigberichten die u kreeg toen u in België was, zijn immers niet van die aard dat ze gezien kunnen worden als zwaarwichtige daden van vervolging. Zo dient te worden opgemerkt dat deze persoon u nooit bij u thuis is komen opzoeken. U zag hem toen u de straat overstak, of iets wou kopen in de winkel (CGVS, p. 9). U stelt dat u het gevoel had dat hij u belaagde en in het oog hield, echter lijkt u zich opnieuw te baseren op vermoedens (CGVS, p. 10). Er werd bovendien geen fysiek geweld gebruikt. Weliswaar maakte hij ongepaste, vernederende opmerkingen over uw geaardheid en dreigde hij u ook te vermoorden, maar u werd nooit effectief het slachtoffer van fysieke agressie (CGVS, p. 11). U noemt het zelf eveneens eerder "belaging" en "pesterijen" (CGVS, p. 10). Wat betreft de tekstberichten die u ontving na uw vertrek uit Colombia, kan dan weer worden vastgesteld dat deze slechts occasioneel werden verstuurd. Immers kan uit de door u neergelegde stukken worden afgeleid dat u op 15 december (2024), 11 januari, 31 januari en 12 maart 2025 berichten ontving. U gaf aan dat de afzender geen andere tekstberichten in die aard verstuurde en dat dit dus een volledig overzicht betreft (CGVS, p. 11). Dat u ook in België "frequent" bedreigd werd (CGVS, p. 11), kan hieruit niet blijken.

Het is bovendien zeer merkwaardig dat u beweert deze tekstberichten ("dezelfde screenshots") als annex bij uw online klacht bij de Fiscalia te hebben toegevoegd (CGVS, p. 12), maar dat u die klacht blijkbaar al op 27 december 2024 indiende en er toen van de meeste tekstberichten nog geen sprake was. Eveneens opmerkelijk is dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ op 17 juli 2025 verklaarde dat de laatste bedreiging dateerde van december 2024 (vragenlijst, vraag 3.5), maar dat u nu stukken neerlegt waaruit dient te blijken dat u ook in januari en maart nog dergelijke online berichten ontving. Ook twee van de drie audioberichten zouden van januari dateren, meer bepaald van 11 januari en 30 januari (zie inventaris van uw documenten), waarover u aldus niets zei bij de DVZ. De vaststelling dat u hierover weinig consistente verklaringen aflegt, doet evenzeer ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees.

Verder stelt het CGVS vast dat u bijzonder weinig heeft ondernomen om deze bedreigingen aan te kaarten. Nochtans kan **internationale bescherming slechts ingeroepen worden bij gebrek aan nationale bescherming**. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu niet het geval. U zegt dat u zich op 8 oktober 2024 tot de politie van uw gemeente heeft gewend maar bent niet in het bezit van een document dat dit zou kunnen staven. U stelt voorts dat de politie u niet wou helpen omdat zij druk ondervinden van de criminele bendes en er zelfs banden mee hebben (CGVS, p. 10). Uit uw relaas is echter niet gebleken dat u problemen ondervond met een criminele organisatie, maar eerder met iemand waarvan u slechts kan vermoeden dat hij er deel van uitmaakt. Bovendien zou men u volgens u niet hebben geholpen omdat er geen sprake was van fysiek geweld (CGVS, p. 10). Dat de politie geen aandacht zou

hebben voor bedreigingen op straat, en dit “in aanwezigheid van vele omstaanders”, of aldus getuigen, is evenwel weinig aannemelijk. Het CGVS merkt bovendien op dat u zich niet heeft gewend tot een ander politiebureau, noch sprak u een andere (overheids)instantie aan die u in deze zou kunnen helpen (CGVS, p. 10).

Pas toen u in België was, zou u een nieuwe poging hebben ondernomen om de handelwijze van S. M. aan te klagen, waarbij u verwijst naar de klacht die u online indiende bij de Fiscalia. Dient evenwel te worden opgemerkt dat deze bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. U beperkt zich immers tot een uiterst vage en summier beschrijving van de feiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, in een klacht die nauwelijks vier regels telt. U heeft het niet eens over de bedreigingen in Colombia maar maakt louter melding van teksten en audioberichten. Meer nog, u uit niet eens uw vermoeden dat S. M. de persoon is die u belaagt. Als het CGVS u hierop wijst, argumenteert u dat de berichten steeds anoniem waren en er nooit een identiteit werd vrijgegeven (CGVS, p. 11, 12). Dit betreft een allesbehalve afdoende uitleg, temeer u zelf verklaart geen andere vijanden te hebben. “Hij is de enige met wie ik dat soort conflict kende omwille van mijn geaardheid”, “Alles wijst er op dat het van S. komt”, zo zegt u zelf (CGVS, p. 13). Dat u dan niet eens zijn naam noemt als u zich vanuit België tot het Colombiaanse parket wendt, maakt dat aan dit “bewijsstuk” geen waarde kan worden gehecht.

Verder dient te worden gewezen op het laattijdig karakter van uw verzoek om internationale bescherming. U kwam al op 20 november 2024 aan in België maar wachtte nog tot 30 december 2024, oftewel meer dan een maand, alvorens u tot de Dienst Vreemdelingenzaken te richten. In die periode ging u zelfs nog even op citytrip in Istanbul (CGVS, p. 4). Mocht u in Colombia daadwerkelijk voor uw fysieke integriteit moeten vrezen, dan zou u uiteraard anders hebben gehandeld. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu. De argumentatie dat u naar België kwam om even “tot rust te komen” (vragenlijst, vraag 3.5), en u eigenlijk van plan was naar Colombia terug te keren, maar u dan na ontvangst van de online bedreigingen inzag dat u daar voor uw leven diende te vrezen (CGVS, p. 4, 14), kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard. Immers ziet het CGVS niet in waarom u na enkele online bedreigingen plots toch zou menen dat u dusdanig gevaar loopt, terwijl u bij uw vertrek uit Colombia de ernst van de situatie blijkbaar nog heel anders inschatte, hoewel u gedurende twee maanden dagelijks op straat zou zijn belaagd en bedreigd. Dat u dusdanig lang talmde alvorens asiel te vragen, vormt aldus een zoveelste contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden nood aan internationale bescherming en van de door u geschetste vrees.

Dat u na afloop van uw persoonlijk onderhoud uw verklaringen omtrent de manier waarop Sebastian ontdekte dat u lesbisch bent nog aanpaste, ondermijnt het door u voorgehouden asielrelaas alleen maar verder. Zo liet u op 19 oktober 2025 via e-mail weten dat u, op basis van het interviewverslag, wilde verduidelijken dat u eerder antwoordde dat iemand dit waarschijnlijk aan hem had verteld, maar dat u later besepte dat S. dit had afgeleid nadat hij u samen met D. had gezien (zie e-mail d.d. 19/10/2025). De bewering dat u zich zou ‘vergissen’ in de manier waarop S. te weten kwam dat u lesbisch was, tussen enerzijds het gegeven dat iemand hem dit rechtstreeks vertelde (zoals u aangaf bij de DVZ, zie vragenlijst CGVS d.d. 17/07/2025 vraag 3.5) en anderzijds het gegeven dat hij dit zelf afleidde omdat hij jullie zag knuffelen (CGVS, p. 8, 14), is echter niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan het door u voorgehouden vluchtrelaas.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees voor S. M. niet geloofwaardig heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw identiteitskaart en paspoort leveren louter bevestiging voor uw identiteit en persoonsgegevens die niet ter discussie staan. Uw diploma bevestigt dat u studies milieubeheer deed, de arbeidscontracten tonen aan dat u gewerkt heeft in Colombia en in België. Deze stukken houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en kunnen de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. De klacht die u online indiende bij de Fiscalia, betreft een stuk dat elke bewijskracht ontbeert (zie supra). Sowieso kan men eender wat verklaren in dergelijke klacht en blijkt uit niets dat de Colombiaanse autoriteiten dit ernstig hebben genomen of op enige manier hebben onderzocht. Wat betreft de tekstberichten waarin u wordt bedreigd en waarvan u het CGVS een afdruk bezorgde, kan worden opgemerkt dat zulks op eenvoudige wijze kan worden geënceneerd. Eender wie kan een profiel op sociale media aanmaken en dergelijke zaken posten. Hetzelfde kan worden gezegd over de drie audioberichten, waarin iemand, volgens u Sebastian, u met vervormde stem aanspreekt en bedreigt. De vliegtuigtickets (vlucht naar Frankfurt) bevestigen dat u Colombia op 18 november 2024 verlaten heeft. Dit wordt niet betwist. Dat u voorafgaand aan uw verzoek van België naar Istanbul reisde voor een toeristische trip, staat evenmin ter discussie. In verband met de online berichtgeving die u vond betreffende de activiteiten

van illegale groeperingen en een moord op een vrouw, kan worden opgemerkt dat hieruit niet kan blijken dat u zelf werd gevisieerd door S. M., of een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden.

Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de **EUAA Colombia Country Focus** van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia** van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de **COI Focus Colombia: veiligheidssituatie** van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig

geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna 'EVRM'), van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot de toekenning van het vluchtelingenstatuut krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wijst verzoekster vooreerst op de onbetwiste elementen in het dossier, met name haar identiteit, haar seksuele geaardheid en de repressie van de LGBTQ+-gemeenschap in Colombia; elementen die automatisch moeten worden meegenomen in de analyse van haar nood aan internationale bescherming. Vervolgens gaat zij in op de motieven van de bestreden beslissing inzake haar asielmotieven. Met betrekking tot de twijfels over haar vrees voor S. betoogt verzoekster dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij de heer M. slechts gedurende een zeer korte periode heeft gekend en dat hij vrijwel onmiddellijk met het pesterig gedrag is begonnen. Zij stelt dat zij de heer M. slechts gedurende twee weken na hun kennismaking heeft ontmoet alvorens het pesterig gedrag een aanvang nam zodat het perfect begrijpelijk is dat zij slechts over beperkte informatie over deze persoon beschikt. Voorts stelt zij, haar verklaringen citerend, dat zij de vermeende incoherentie in haar relaas met betrekking tot de wijze waarop de heer M. kennis heeft gekregen van haar seksuele geaardheid overtuigend te hebben beantwoord toen zij hiermee geconfronteerd werd. Zij benadrukt dat zij tijdens het onderhoud bij de DVZ onder zware stress stond en dat deze omstandigheden ertoe hebben geleid dat zij onbewust onnauwkeurigheden maakte of zich minder duidelijk uitdrukte. Tijdens het uitgebreide interview bij het CGVS voelde zij zich meer op haar gemak en kon zij een volledige verklaring afleggen. Bovendien wilde zij tijdens het interview bij de DVZ meer details geven maar werd haar uitdrukkelijk gevraagd dit niet te doen. Verder is het onderhoud bij de DVZ van nature beknopter en administratief georiënteerd en dient het vooral om verzoekers in het systeem te registreren. De tegenstrijdigheden tussen het gesprek bij de DVZ en het CGVS moeten dan ook in die context begrepen worden. Voorts stelt zij dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de door haar aangevoerde argumenten en dat naast al deze feitelijk elementen, voor zover nog enige onzekerheid of onduidelijkheid zou blijven bestaan met betrekking tot het relaas van verzoekster, het voordeel van de twijfel moet in aanmerking genomen worden.

Met betrekking tot de intimidaties en bedreigingen, waarvan het CGVS stelt dat deze geen voldoende ernstig karakter vertonen, betoogt verzoekster dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud de aard van deze intimidaties en bedreigingen nader heeft kunnen preciseren en citeert uit haar verklaringen. Zij betoogt dat deze feiten op zich van een zekere ernst zijn en dat deze niet lichtvaardig moeten opgevat worden. Zij betoogt dat daarnaast deze feiten moeten geanalyseerd worden in het licht van de huidige situatie inzake het geweld tegen vrouwen en de mogelijkheden tot bescherming in Colombia. Het OSAR rapport "*Colombie: violence domestique et protection de l'Etat, Berne*" van 3 september 2025 stelt een toename vast van gendergerelateerd en seksueel geweld in Colombia en dat de officiële cijfers vermoedelijk onderschat zijn. Ondanks een repressief wettelijk kader blijft de mate van straffeloosheid groot bij feminicide en in de praktijk ondervinden slachtoffers, wanneer zij zich tot de autoriteiten wenden bijkomende discriminatie. Verzoekster meent dat op grond van al deze elementen de ernst van haar zaak evident is en dat zij een reële en ernstige risico's loopt gelet op het aanhoudende gendergerelateerd geweld en het feit dat zij tot de LGBTQI+-gemeenschap behoort. Zij stelt dat zij in geval van fysieke agressie niet in staat zal zijn de nodige hulp en bescherming van de Colombiaanse autoriteiten te verkrijgen en dat zij zelfs in geval van overlijden geen gerechtigheid zou krijgen. Verzoekster meent dat de motivering tekort schiet omdat wordt nagelaten het persoonlijk relaas te analyseren in het licht van de algemene situatie in Colombia.

Vervolgens zet verzoekster met betrekking tot de klacht uiteen dat zij zich op het ogenblik van het afleggen van haar verklaringen nog niet voldoende op haar gemak voelde bij de autoriteiten of bij de tolk die voor haar totaal onbekend was en dat zij zich onzeker voelde over de wijze waarop deze persoonlijke en belastende informatie zou worden ontvangen of gebruikt. Het gebrek aan vertrouwen in de procedure weerhield haar ervan om dergelijke elementen onmiddellijk en volledig te delen en pas nadat zij door derden was gerustgesteld voelde zij zich in staat om bij het CGVS de feiten in de feiten in hun geheel uiteen te zetten. Zij betoogt ook dat haar niet kan worden verweten dat zij niet meer heeft ondernomen omdat van slachtoffers van gendergerelateerd en LGBTQI+-gerelateerd geweld niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in een volledig en vroeg stadium volledig en zonder terughoudendheid over hun verklaringen vertellen. Wat betreft het tijdstip waarop zij haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, stelt zij dat zij niet op de hoogte was van de toepasselijke regels en procedurestappen en dat het algemeen bekend is dat veel verzoekers aanvankelijk niet precies weten waar en hoe zij bescherming kunnen aanvragen. Dit gebrek aan kennis doet geen afbreuk aan de oprechtheid van haar vrees en zolang zij zich buiten Colombia bevond voelde zij zich tijdelijk veilig voor de personen die haar vervolgden en kon zij haar seksuele geaardheid vrijer beleven zonder onmiddellijk haar leven te riskeren.

Wat de door haar neergelegde documenten betreft, betoogt verzoekster dat het CGVS naar geen enkele bron of feit ter ondersteuning van haar redenering verwijst en dat de beslissing zich ertoe beperkt om elk bewijs zonder meer terzijde te schuiven zonder aandacht te besteden aan haar bijzondere situatie. Deze documenten staven evenwel haar relaas en zij moeten op zijn minst als een begin van bewijs worden beschouwd. De commissaris-generaal liet evenwel na een diepgaande en individuele analyse uit te voeren over de echtheid van de documenten, terwijl zij minstens als begin van bewijs kunnen worden beschouwd. Er zijn garanties over de authenticiteit van de bijgebrachte documenten zoals de stempels, handtekeningen en briefhoofden. Er werd evenwel geen specifiek onderzoek gevoerd om de authenticiteit van de documenten na te gaan en de commissaris-generaal beperkt zich tot het verwijzen naar algemene rapporten zonder de documenten zelfs in aanmerking te nemen. Zij baseert zich uitsluitend op een subjectief vermoeden van vervalsing en dit is vooringenomen en partijdig. Verzoekster verwijst naar het arrest *Singh* van het EHRM en

stelt dat de documenten ondersteunende bewijswaarde hebben en minstens als dusdanig in aanmerking moeten genomen worden en naar rechtspraak van het Hof van Justitie waarin geoordeeld werd dat documenten die na grondig onderzoek nog steeds niet geauthentiseerd kunnen worden, niet mogen uitgesloten worden als bewijs. Het gemakkelijk te vervalsen karakter van een document is geen reden om het document niet in aanmerking te nemen. Verzoekster herinnert er nog aan dat een gegronde vrees zowel een objectief als subjectief element bevat en verwijst in dit verband naar het UNHCR handboek. De door het CGVS geuite twijfels over de verklaringen van verzoekster zijn ongegrond en rekening houdend met deze documenten wordt haar relaas volledig ondersteund en geloofwaardig.

Wat de duur van haar verblijf voor de indiening van het verzoek betreft stelt verzoekster dat zij heeft uitgelegd dat zij haar verzoek heeft ingediend op het moment dat zelfs vanuit België de intimidaties door de heer M. niet afnamen en dit aantoonde dat zij alles geprobeerd heeft om aan hem te ontkomen maar dat zij geen andere keuze had dan een verzoek in te dienen.

Vervolgens gaat verzoekster in op de algemene situatie van LGBTQI+- mensen in Colombia. Zij stelt dat het CGVS een puur theoretisch kader schetst maar volledig de realiteit negeert waarin deze gemeenschap in Colombia leeft. Er bestaat een aanzienlijk onderscheid tussen de wettelijke theorie en de dagelijkse praktijk van personen uit de LGBTQI+-gemeenschap, het CGVS erkent dat effectieve bescherming niet altijd is gewaarborgd en niet steeds afdoende functioneren om geweld en discriminatie te voorkomen, wat een grondige analyse van haar situatie vereist, wat niet is gebeurd. Verzoekster wijst erop dat in Colombia in 2023 159 gevallen van moord op leden van de LGBTQI+-gemeenschap werden gemeld, dat homomannen de meest voorkomende doelwitten waren met 60 gevallen, gevolgd door transvrouwen met 45 gevallen (LBGT Equality Index (internetlink)). Gewapende groeperingen staan erom bekend dat zij 'sociale zuiveringen' uitvoeren, gericht tegen individuen die ze als ongewenst beschouwen waaronder LGBTQI+- mensen en homomannen en transvrouwen zijn vaak het slachtoffer van deze gewelddadige campagnes.

Verzoekster stelt dat ondanks grondwettelijke bescherming op basis van seksuele geaardheid en genderidentiteit de LGBTQI+- gemeenschap nog steeds te maken heeft met veel geweld en discriminatie. Zij citeert vervolgens uit Human Rights Watch Report 2025 en 2024 (internetlink) en WOLA, "*LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox between Law and Practice*" (internetlink) en stelt dat WOLA het paradoxale karakter van de situatie in Colombia benadrukt: hoewel het land op papier een van de sterkste juridische kaders in Latijns-Amerika heeft voor de rechten van LGBTQ+-personen, worden deze in de praktijk zelden gehandhaafd. Zij betoogt verder dat vertegenwoordigers van de LGBTQ+-gemeenschap de onverschilligheid van de staat aan de kaak hebben gesteld en dat de houding van de instellingen niet bijdraagt aan structurele veranderingen. Verzoekster benadrukt verder de discriminatie en de onveilige situatie voor LGBTQ+-personen in het land en het feit dat de sociale acceptatie, ondanks het wettelijke kader, nog steeds beperkt is vooral in conservatieve gemeenschappen. Zij stelt dat zij jarenlang haar seksualiteit heeft moeten onderdrukken en een zeer gereserveerd leven heeft moeten leiden en dat de gedachte om deze opnieuw te onderdrukken om veilig te blijven, mentaal en emotioneel destructief is en het is dan ook onterecht om haar te dwingen om haar identiteit permanent te verbergen. Vooral buiten de grote steden is de sfeer in Colombia vaak vijandig tegenover homoseksuelen wat het voor haar onmogelijk maakt om zichzelf te zijn zonder aanzienlijke risico's voor haar veiligheid en welzijn.

In ondergeschikte orde betoogt verzoekster dat het niet ernstig is te stellen dat de veiligheidssituatie in Colombia voldoende stabiel zou zijn en dat zij niet in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming. Zij stelt dat Human Rights Watch in haar meest recente rapport van 2024 laat gelden dat gewapende groeperingen zich blijven schuldig maken aan ernstig misbruik van burgers zoals moorden, rekrutering van kinderen en verkrachting en dat de autoriteiten er niet in slagen effectieve bescherming te verlenen aan de slachtoffers.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar een vorm van internationale bescherming te geven zoals voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in ondergeschikte orde haar subsidiaire bescherming toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing te bevelen.

3.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het bewijs pro deo bijstand toe aan het verzoekschrift.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de

verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.2. Verzoekster verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van haar internationaal beschermingsverzoek onder meer een kopie neer van haar Colombiaanse identiteitskaart en paspoort.

Verzoeksters identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden niet in twijfel getrokken in de bestreden beslissing. Evenmin wordt in twijfel getrokken dat verzoekster afkomstig is van Jerico in het departement Antioquia en dat zij er woonde tot haar vertrek uit Colombia op 19 november 2024.

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door S.M., die haar volgens haar verklaringen bedreigde nadat hij ontdekte dat zij lesbisch is en omwille van haar seksuele gerichtheid als dusdanig in geval van terugkeer naar Colombia.

In de bestreden beslissing wordt de seksuele geaardheid van verzoekster niet in twijfel getrokken maar wordt geoordeeld dat op basis van de landeninformatie niet kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging, dat twijfels rijzen bij haar beweerde vrees voor S.M. en dat zelfs indien niet zou getwijfeld worden aan het bestaan van deze persoon, moet worden vastgesteld dat de gebeurtenissen die zij beschreef niet van die aard zijn dat zij kunnen gezien worden als zwaarwichtige daden van vervolging.

Uit de rapporten Cedoca, COI Focus *Colombia. Seksuele en genderminderheden*, 10 juni 2025, UNHCR, *International Protection Considerations with regard to People Fleeing Colombia*, August 2023 en EUAA, *Colombia: Country Focus*, December 2022 waarnaar de bestreden beslissing verwijst blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke wijzigingen in wetgeving heeft gekend en uitspraken van het Grondwettelijk Hof hebben bijgedragen tot de bescherming van seksuele minderheden en transgenders. ICJ kwalificeert in een rapport van 2021 het wettelijke kader met betrekking tot deze groep als progressief en dat het de mensenrechten van LGBTQI+-personen garandeert terwijl het daarnaast ook het belang van het bestrijden van discriminatie op basis van seksuele geaardheid en genderidentiteit erkent. Er werden expliciete beschermingsmaatregelen voor de LGBTQI+-gemeenschap opgenomen in de nationale politiecode, de antidiscriminatiewetgeving van december 2011 verbiedt discriminatie op grond van ras, nationaliteit, geslacht of seksuele voorkeur en bij haatmisdrijven gelden seksuele voorkeur of genderidentiteit als verzwarende omstandigheden. Ook het Grondwettelijk Hof is belangrijk geweest voor de bescherming van rechten LGBTQI+-gemeenschap onder meer doordat het in 2016 oordeelde dat het huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht legaal is en in 2022 vorderde dat non-binair werd ingevoerd als mogelijke gendermarkering op de identiteitskaart. In 2015 werd wetgeving aangenomen die specifiek gericht is op transgenders en in 2015 werd de wet Rosa Delcy goedgekeurd waarin femicide expliciet als misdrijf wordt gekwalificeerd waarop 20 tot 50 jaar gevangenisstraf staat. In het kader van het vredesakkoord van 2016 werd een gendercomité opgericht waarin de verschillende partijen erkenden dat vrouwen en leden van de LGBTQ+-gemeenschap disproportioneel geleden hebben onder het gewapend conflict en er werden 41 genderspecifieke bepalingen ingeschreven in het akkoord. Hoewel Colombia beschikt over een sterk wetgevend kader inzake de bescherming van de LGBTQ-gemeenschap, blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat de straffeloosheid voor misdaden tegen seksuele minderheden in Colombia hoog blijft. Er is een lage aangiftebereidheid bij LGBTQ+-personen omwille van de angst voor revictimisatie en volgens het CONPES document van maart 2025 is er een lage effectiviteit in het onderzoek en de vervolging van geweld gepleegd tegen LGBTQ+-personen, ondanks maatregelen die werden genomen door de Fiscalia om misdrijven tegen deze groep te vervolgen. Personen die tot de LGBTQ+-gemeenschap behoren of de transgendergemeenschap kunnen een beroep doen op de nationale beschermingsmaatregelen die voor alle Colombianen gelden, waaronder de Fiscalia General de la Nacion, de Procuraduria General de la Nacion, de Defensoria del Pueblo, de Unidad Nacional de Proteccion, de Casas de la Justicia en de Comisarias de Familia en het Instituto Nacional Penitenciario y Carcelario maar volgens de NGO Colombia Diversa werken deze beschermingsmechanismen onvoldoende om LGBTQ+-personen te beschermen. Bijkomende maatregelen werden genomen om geweld tegen seksuele minderheden te onderzoeken en te bestraffen, waaronder een richtlijn van oktober 2023 die stelt dat bij misdrijven tegen een LGBTQI+-persoon eerst moet worden nagegaan of het misdrijf is gepleegd vanwege de seksuele geaardheid of genderidentiteit van het slachtoffer en een speciale onderzoeksgroep binnen de Fiscalia voor misdaden gericht tegen LGBTQ+-personen opgericht in februari 2024. Politiegeweld ten aanzien van personen die behoren tot de LGBTQ+-gemeenschap wordt door verschillende bronnen gerapporteerd en volgens een anonieme bron geraadpleegd in het kader van het Nederlandse Ambtsbericht van juni 2024 dat de politie de

transgemeenschap structureel discrimineerde en vooral transvrouwen die in de seksindustrie werken. Er is ook sprake van tekortkomingen in het rapporteren en registreren van politiegeweld tegen LGBTQ+-personen.

Ondanks de vooruitstrevende wetgeving en beschermingsmechanismen blijft het geweld tegen en discriminatie van de LGBTQ+-gemeenschap hoog.

Homoseksuele mannen waren volgens Colombia Diversa in 2023 de belangrijkste slachtoffers van moorden (60 gevallen), gevolgd door transvrouwen (45 gevallen) biseksuele mannen (18 gevallen) en lesbische vrouwen (13 moorden). De meeste moorden vonden plaats in Valle del Cauca, Antioquia en Bogota, die samen 41 % van het aantal moorden registreerden. Deze NGO registreerde in 2023 203 gevallen van bedreigingen tegen LGBTQ+-personen, waarbij de meeste slachtoffers homoseksuele mannen waren gevolgd door transvrouwen en Bogota, Antioquia en Bolivar waren de gebieden die het grootste aantal bedreigingen registreerden. LGBTQI+-personen worden ook door gewapende groeperingen in Colombia gevisieerd, waarbij LGBTQI+-mensenrechtenactivisten een dubbel risicoprofiel hebben ten aanzien van geweld door gewapende groeperingen, die zich zeer conservatief en moralistisch gedragen en hun moraliteit ook aan de lokale gemeenschappen trachten op te leggen. Een VN-expert concludeerde na een missie in mei 2025 dat LGBTQI+-personen bijkomende risico's lopen in door conflict getroffen gebieden door de aanwezigheid van gewapende groeperingen. De situatie kan zeer sterk verschillen van het ene departement tot het andere waarbij de situatie van LGBTQI+-personen in landelijke gebieden moeilijker, zeker in de door conflict getroffen gebieden. Colombia Diversa stelt dat LGBTQI+-personen voornamelijk aan institutioneel geweld (gezondheidszorg, politie, onderwijs) worden blootgesteld in stedelijke gebieden terwijl ze in landelijke gebieden voornamelijk te maken hebben met geweld binnen de eigen gemeenschap, discriminatie en uitsluiting door de gemeenschappen. Volgens de meeste bronnen is de situatie in de grotere steden van Colombia beter voor de LGBTQI+-gemeenschap dan in ruraal Colombia hebben LGBTQI+-personen in steden als Bogota, Medellin en Cali en dan voornamelijk in de rijkere delen van deze steden veel minder met geweld en discriminatie te maken, al zijn de cijfers van bedreigingen en fysiek geweld in deze steden hoog, wat volgens bronnen komt omdat de LGBTQI+-personen hier veel zichtbaarder zijn. Volgens het CONPES-rapport van maart 2025 worden LGBTQI+-personen die in landelijke gebieden wonen geconfronteerd met specifieke en onevenredige risico's op geweld, en met beperkte institutionele en organisatorische capaciteit om hun rechten te verdedigen. LGBTQI+-personen zijn zichtbaar in Colombia maar het uiten van niet-stereotype gendergedrag kan tot intimidatie leiden al is dit risico er vooral in kleinere steden en op het platteland. Er zijn verschillende NGO's actief in Colombia rond de rechten en problemen van seksuele minderheden. Deze verenigingen kunnen in principe vrij opereren maar in gebieden waar illegale gewapende groeperingen aanwezig zijn, is dit risicovol. Verzoekster verwijst bij haar bespreking van de algemene situatie in Colombia voor personen die tot de LGBTQI+-gemeenschap behoren naar het World report van Human Rights Watch van 2025 en 2024, de LGBT Equality Index, een onderzoek van Statista van 2023 en een internetbericht van IRTF van 21 maart 2024. Deze informatie ligt in dezelfde lijn als diegene die hierboven werd besproken.

Uit dit alles blijkt dat ondanks een progressief wettelijk kader en specifieke beschermingsmechanismen LGBTQI+-personen in Colombia geconfronteerd kunnen worden met geweld en bedreigingen door diverse actoren in de samenleving, en dat de bestaande beschermingsmechanismen niet altijd effectief zijn waardoor de straffeloosheid groot blijft. Anderzijds blijkt ook dat wat betreft de situatie van LGBTQI+-personen er grote verschillen bestaan tussen stedelijke en landelijke gebieden.

De Raad kan gelet op de beschikbare landeninformatie de bestreden beslissing bijtreden dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTQI+-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging en dat een individuele beoordeling van de vrees voor vervolging van verzoekster noodzakelijk blijft.

In casu blijkt uit verzoeksters verklaringen dat de verbale bedreigingen die zij zou hebben ontvangen van S.M. nadat hij had ontdekt dat zij op vrouwen valt, de directe aanleiding vormden voor haar vertrek uit Colombia en dat zij toen zij al in België verbleef bedreigende audio-en tekstberichten kreeg van anonieme afzenders.

In de bestreden beslissing worden twijfels geuit bij de beweerde vrees voor S.M. omdat (i) verzoekster bijzonder weinig weet over deze persoon die in september 2024 in haar vriendenkring werd opgenomen hoewel zij hem zeer frequent ontmoette, (ii) dat zij zich vooral op vermoedens blijkt te baseren voor haar verklaring dat hij deel uitmaakt van de Clan del Golfo, (iii) de redenen die zij aanbrengt voor haar gebrekkige kennis, met name dat hij altijd snel weg was, niet zeer verwant met hen en nooit iets zei over zijn verleden, niet kunnen overtuigen en het zeer merkwaardig is dat ze weliswaar verschillende gesprekken zouden hebben gehad maar dan nooit over zijn achtergrond praatten, (iv) de vraag rijst waarom een drugsdealer van de Clan zo graag zou aansluiten bij haar vriendengroepje dat plannen maakte om weg te gaan, te sporten, koffie te drinken of naar een feestje zou gaan, (v) de gebeurtenissen die zij beschreef, *in casu* de

beledigende taal die hij gebruikte tegen haar en de verschillende dreigberichten die zij kreeg toen zij in België was, niet van aard zijn dat zij kunnen gezien worden als zwaarwichtige daden van vervolging en er bovendien nooit fysiek geweld werd gebruikt en dat de tekstberichten die zij ontving slechts occasioneel werden verstuurd en het zeer merkwaardig is dat zij beweert deze tekstberichten als annex bij haar online klacht bij de Fiscalia te hebben toegevoegd die werd ingediend op 27 december 2024, toen van de meeste tekstberichten nog geen sprake was, (vi) zij niet aannemelijk maakt dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming in Colombia heeft uitgeput en de klacht die zij vanuit België online indiende bij de Fiscalia bezwaarlijk ernstig kan worden genomen aangezien deze klacht een uiterst summiere en vage beschrijving van de feiten betreft en nauwelijks vier regels telt, (vi) zij laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende en (vii) de door haar neergelegde documenten niet tot een andersluidende appreciatie luiden.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging omwille van de aangehaalde problemen met S.M. aannemelijk maakt.

Uit het geheel van verzoeksters verklaringen blijkt dat de problemen in Colombia zelf met S.M. zich voordeden binnen het relatief korte tijdsbestek van tweeëneenhalve maand. Verzoekster verklaarde immers dat zij voor het eerst met deze persoon in contact kwam op 2 september 2024 in de gymzaal waar zij samen met haar vrienden aan het sporten was. Zij verliet Colombia op 19 november 2024 met het vliegtuig. Verzoekster verklaarde enerzijds ook dat zij hem zeer frequent ontmoette, hem meermaals sprak en deel uitmaakte van haar vriendengroep nadat hij toenadering zocht tot haar vriendengroep (NPO, p. 7) maar anderzijds ook dat hij probeerde niet uit te weiden over zijn verleden, dat hij op het nu gericht was en niet zei over zijn eigen persoon (NPO, p. 7). De Raad ziet, gelet op de door verzoekster geschetste context en de relatief korte periode waarin zij met S.M. omging, geen tegenstrijdigheid in het feit dat zij verklaarde dat zij hem in de voormelde tijdspanne frequent ontmoette en met hem sprak en anderzijds bijna niets weet te vertellen over zijn verleden en zijn opleiding. Verzoekster verklaarde immers dat hij vermeerde over zijn eigen verleden te spreken en dat hij nog maar pas in Jerico was aangekomen. Bovendien verklaarde verzoekster ook dat zijn pesterig gedrag startte ongeveer midden september en dus al twee weken nadat zij hem voor het eerst had ontmoet (NPO, p. 7). Dit zou dan ook kunnen verklaren waarom zij weinig weet over zijn verleden, zoals ook in het verzoekschrift wordt aangestipt. Dit volstaat evenwel niet om geloof te hechten aan de beweerde bedreigingen door S.M., en aan haar verklaring dat S.M. lid zou zijn van de Clan del Golfo.

Zo dient, in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoeksters opeenvolgende verklaringen over de wijze waarop S.M. zou te weten gekomen zijn dat zij lesbisch was niet consistent zijn. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing verklaarde verzoekster gevraagd hoe hij dit te weten kwam: *“Ik weet het niet. Het kan zijn dat iemand uit mijn sociale kring het verteld heeft aan hem”* (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart zij evenwel dat *“Op een van de feestjes waren we met alle vrienden, ik was toen met D. in een relatie. We gingen naar buiten. Ik stond dichtbij haar, we knuffelden. S. heeft dat gezien, hij heeft er dingen uit afgeleid.(...) Hij heeft daaruit afgeleid dat ik hem afwees omdat ik met D. was. Hij zei dat ze mijn partner was, dat ik hem daarom afwees ondanks zijn toenadering. Hij zag me met haar en dan begon hij wraak te nemen op mij”* (NPO, p. 8). Daar waar verzoekster tijdens het interview bij de DVZ verklaarde dat zij niet wist hoe hij haar seksuele geaardheid te weten was gekomen en uitdrukkelijk de mogelijkheid opperde dat iemand uit haar sociale kring het aan hem verteld heeft, blijkt zij tijdens het persoonlijk onderhoud dit zeer uitdrukkelijk te verbinden aan een concrete gebeurtenis, met name het feit dat hij haar had zien knuffelen met haar toenmalige partner D. tijdens een feestje. Zij verbindt de start van de bedreigingen ook duidelijk aan deze gebeurtenis op het feestje aangezien hij volgens vanaf dan wraak begon te nemen op haar. Geconfronteerd met haar verklaringen bij de DVZ, bevestigt verzoekster dat de interviewer op de DVZ vroeg hoe hij wist dat zij lesbienne was maar dat *“ik zei dat ik het niet zeker wist, dat het via de omgeving kon komen of omdat ik geen contact met mannen legde”* en verwijst vervolgens naar het feit dat verzoekster *“details wou geven betreffende die gebeurtenis, over hoe hij het kon weten dat ik op vrouwen val, maar dan zei de tolk dat ik goed naar de vragen moest luisteren, en voegde toe dat ik het bij het volgend interview kon uitklaren”* (NPO, p. 14). Er kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster, geconfronteerd met haar verklaringen bij de DVZ, eerst herhaalt dat zij eerst verklaarde dat zij het niet zeker wist en dat het via de omgeving kon komen en pas daarna aangeeft dat zij verder wilde vertellen over de gebeurtenis op het feestje maar dat zij werd onderbroken. In het voorafgaand advies in de vragenlijst wordt verzoekster gevraagd nauwkeurig maar kort de voornaamste elementen of feiten weer te geven en wordt gesteld dat op het CGVS de mogelijkheid wordt geboden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven. *In casu* dient te worden vastgesteld dat tijdens dit interview door de VZ verschillende vragen werden gesteld die specifiek betrekking hebben op de kern van haar vrees bij terugkeer naar Colombia, met name de vrees dat zij zal gedood worden door een man genaamd S.M. die een relatie met haar wou maar die zij heeft afgewezen (AD., DVZ, Vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5), waaronder de vraag hoe hij wist dat zij lesbisch is. Dat zij bij de DVZ zonder meer verklaart dat zij dit niet weet en enkel de mogelijkheid oppert dat iemand uit haar sociale kring dit aan haar zou verteld hebben, maar bij het CGVS uitdrukkelijk verklaart dat hij doorhad dat zij lesbisch is toen hij haar zag knuffelen met haar toenmalige partner D. op een feestje, is niet louter te

verklaren door het feit dat zij werd aangemaand het kort te houden tijdens het interview bij de DVZ, en zij zich meer op haar gemak voelde tijdens het persoonlijk onderhoud zoals in het verzoekschrift wordt betoogd. Er kan niet worden ingezien waarom zij dit zou verklaren bij de DVZ indien hij naar daadwerkelijk had gezien samen met D. en hij volgens haar daaruit afleidde dat zij lesbisch was, zoals zij verklaarde bij het CGVS. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar vrees voor S.M..

Verder dient, in navolging van de bestreden beslissing, te worden vastgesteld dat verzoeksters bewering dat S.M. een lid zou zijn van de Clan del Golfo enkel berust haar vermoedens maar dat zij geen enkel concreet feit naar voor brengt dat dergelijk vermoeden zou kunnen staven. Verzoekster legt geen enkele tastbaar aanknopingspunt voor waaruit zou kunnen afgeleid worden dat S.M. daadwerkelijk tot de Clan del Golfo behoorde. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat in de verbale en schriftelijke bedreigingen die door verzoekster aan S.M. worden toegeschreven op geen enkele wijze wordt verwezen naar of geïnsinueerd dat S.M. tot de Clan del Golfo of enige andere in Colombia actieve criminele organisatie zou behoren. Verzoekster stelt enkel dat zij en haar vriendengroep dachten dat hij betrokken was in drughandel en met name dat hij *“drugsverkooppunten beheerde”* (NPO, p. 7). Gevraagd waarom zij dit dachten komt verzoekster niet verder dan te verklaren *“omdat hij vaak weg ging dachten we dat. Hij was altijd snel weg”* (NPO, p. 7). Er kan uit verzoeksters verklaringen niet blijken dat zij enige concrete of tastbare aanwijzing had dat S.M. betrokken was bij drughandel en evenmin dat S.M. tot de Clan del Golfo of een andere gewapende criminele groepering behoort. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het onwaarschijnlijke karakter van de toenadering van een drugsdealer tot de specifieke vriendengroep van verzoekster. Uit haar verklaringen blijkt dat doodgewone levens leidde, dat zij regelmatig feestjes bezochten sporten en verder alledaagse dingen deden. Verzoekster zelf werkte in een callcenter. Zij maakt verder melding van enige link die één van haar vrienden zou hebben gehad met drughandel of gewapende groeperingen in Colombia zodat op goede gronden in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Bovendien rijst de vraag waarom een drugsdealer van de Clan zo graag zou aansluiten bij uw vriendengroepje, dat plannen maakte “om weg te gaan, te sporten, koffie te gaan drinken of naar een feestje te gaan” (CGVS, p. 7). Er mag worden verondersteld dat iemand met een criminele achtergrond liever vertoeft bij personen bij wie hij minder geheimzinnig moet doen. U bevestigt overigens dat er in uw vriendengroep louter mensen zaten die minstens hun middelbaar afmaakten, een job vonden en zich absoluut niet bezig hielden met illegale activiteiten (CGVS, p. 14). Dat de drugsdief/afperser S. M. zich graag in dergelijke middens wilde ophouden, is weinig geloofwaardig.”* Verzoekster doet geen enkele poging om dit motief in de bestreden beslissing, dat correct is en steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen en wordt dan ook door de Raad overgenomen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan haar verklaring dat zij zou bedreigd zijn door S.M. omwille van haar seksuele geaardheid en hem om die reden vreest, enkel melding maakt van verbale bedreigingen door S.M. toen zij nog in Colombia was en legt audio-en tekst berichten neer die zij via Whatsapp zou hebben gekregen van S.M. nadat zij al uit Colombia was vertrokken. Verzoekster betwist de beoordeling door de commissaris-generaal dat de verbale bedreigingen in Colombia niet voldoende zwaarwichtig zouden zijn om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd. Zij betoogt dat zij de aard van deze bedreigingen en intimidaties heeft kunnen preciseren en dat deze moeten worden geanalyseerd in het licht van de huidige situatie inzake geweld tegen vrouwen en de mogelijkheden tot bescherming. Uit het door verzoekster geciteerde rapport van OSAR van 3 september 2025 blijkt inderdaad dat het aantal gevallen van geweld tegen vrouwen in Colombia tot de hoogste ter wereld behoren en dat deze cijfers vermoedelijk een onderschatting zijn omdat veel slachtoffers geen klacht indienen uit vrees voor represailles door de dader of omdat zij financieel afhankelijk zijn van de dader. Verder blijkt uit het OSAR rapport van september 2025 dat er sprake is van hoge straffeloosheid bij feminicide. Het bestaande wettelijke kader verplicht weliswaar tot beschermingsmaatregelen ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld, maar dit wordt niet altijd toegepast, vooral in rurale gebieden. Volgens de Fiscalia werden 40% van de gevallen van geweldsmisdrijven tegen vrouwen en 60 % van alle gevallen van huiselijk geweld in de periode 2020-2023 opgelost. Volgens een andere bron zou in 2022 slechts 15% van de moorden op vrouwen het onderzoek in een strafrechtelijke vervolging van de dader zijn uitgemond. Hoewel uit de landeninformatie blijkt dat geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld tegen vrouwen zeer problematisch is in Colombia en dat toegang tot doeltreffende bescherming door de Colombiaanse autoriteiten niet altijd beschikbaar is, kan hieruit evenmin worden afgeleid dat er sprake is van groepsvervolging van vrouwen of vrouwen die tot de LGBTQI+-gemeenschap behoren, noch dat elk beroep overheidsbescherming in Colombia in alle gevallen zinloos zou zijn.

Verzoekster betwist niet dat zij enkel melding maakte van verbale bedreigingen door S.M. voor haar vertrek uit Colombia en ook niet dat deze bedreigingen telkens op straat werden geuit en hij haar nooit thuis opzocht of fysiek geweld gebruikte. De Raad minimaliseert geenszins de impact van dergelijke bedreigingen op het veiligheidsgevoel van de vrouwen die er het slachtoffer van zijn maar wijst erop dat hierboven reeds werd vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar problemen met S.M. en het profiel dat zij hem aanmeet, ondermijnd wordt om de hierboven besproken redenen en dat dergelijke verbale

bedreigingen weliswaar ernstig zijn maar *in casu* niet voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin te worden gekwalificeerd. Verzoekster weerlegt ook niet dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnd wordt om de voormelde redenen en toont ook niet aan dat dergelijke verbale bedreigingen voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden gekwalificeerd door louter te stellen dat zij de aard van de bedreigingen en intimidaties kon preciseren en te verwijzen naar algemene landeninformatie.

Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde tekstberichten en audioberichten, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Wat betreft de tekstberichten die u ontving na uw vertrek uit Colombia, kan dan weer worden vastgesteld dat deze slechts occasioneel werden verstuurd. Immers kan uit de door u neergelegde stukken worden afgeleid dat u op 15 december (2024), 11 januari, 31 januari en 12 maart 2025 berichten ontving. U gaf aan dat de afzender geen andere tekstberichten in die aard verstuurde en dat dit dus een volledig overzicht betreft (CGVS, p. 11). Dat u ook in België “frequent” bedreigd werd (CGVS, p. 11), kan hieruit niet blijken. Het is bovendien zeer merkwaardig dat u beweert deze tekstberichten (“dezelfde screenshots”) als annex bij uw online klacht bij de Fiscalia te hebben toegevoegd (CGVS, p. 12), maar dat u die klacht blijktbaar al op 27 december 2024 indiende en er toen van de meeste tekstberichten nog geen sprake was. Eveneens opmerkelijk is dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ op 17 juli 2025 verklaarde dat de laatste bedreiging dateerde van december 2024 (vragenlijst, vraag 3.5), maar dat u nu stukken neerlegt waaruit dient te blijken dat u ook in januari en maart nog dergelijke online berichten ontving. Ook twee van de drie audioberichten zouden van januari dateren, meer bepaald van 11 januari en 30 januari (zie inventaris van uw documenten), waarover u aldus niets zei bij de DVZ. De vaststelling dat u hierover weinig consistente verklaringen aflegt, doet evenzeer ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees” en “Wat betreft de tekstberichten waarin u wordt bedreigd en waarvan u het CGVS een afdruk bezorgde, kan worden opgemerkt dat zulks op eenvoudige wijze kan worden geënceneerd. Eender wie kan een profiel op sociale media aanmaken en dergelijke zaken posten. Hetzelfde kan worden gezegd over de drie audioberichten, waarin iemand, volgens u Sebastian, u met vervormde stem aanspreekt en bedreigt.”*

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de neergelegde screenshots van deze berichten niet kan blijken door wie ze werden gestuurd en verzoekster verschaft ook in het kader van huidig beroep geen bijkomende elementen op basis waarvan op objectieve wijze zou kunnen blijken dat deze van S.M. afkomstig zijn. Dat deze berichten afkomstig zouden zijn van S.M. kan mede gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet niet worden aangenomen louter op basis van de verklaringen van verzoekster. Verder dient te worden vastgesteld, zoals aangestipt in de bestreden beslissing en niet betwist in het verzoekschrift, dat de tekstberichten dateren van 15 december 2024, 11 januari 2025, 31 januari 2025 en 12 maart 2025 (AD, documenten, stukken 4 en 9) en de audioberichten van 27 december 2024, 11 januari 2025, 30 januari 2025 en 31 januari 2025 (AD, documenten, stukken 5, 6, 7, 8). Verzoekster diende een online klacht in bij de Fiscalia op 27 december 2024 (AD, documenten, stuk 3). Het interview van verzoekster bij de DVZ met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming op basis van de vragenlijst CGVS vond plaats op 17 juli 2025 (AD, DVZ, Vragenlijst CGVS). In dit interview vermeldde verzoekster dat zij dreigberichten en audioberichten ontving toen zij in België was. Gevraagd wanneer de bedreigingen in België begonnen verklaart verzoekster *“in december 2024”* en gevraagd wanneer de laatste keer was dat zij een bedreiging ontving *“ik weet het niet maar het was ook in december 2024”* (AD, DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uit het voorgaande blijkt evenwel dat zij ook tekstberichten en audioberichten met bedreigingen neerlegt die dateren van januari en maart 2025. Er kan niet worden ingezien waarom tijdens het interview op 17 juli 2025 verzoekster geen enkele melding zou maken van het feit dat zij ook in januari en maart 2025 dergelijke bedreigingen ontving, maar integendeel uitdrukkelijk verklaarde dat zij de laatste bedreiging in december 2024 ontving. De Raad kan slechts vaststellen dat in het verzoekschrift geen enkel concreet verweer wordt gevoerd tegen deze feitelijke vaststellingen over de data van de neergelegde tekst- en audioberichten en het feit dat zij de berichten die in januari en maart 2025 gedateerd zijn niet vermeldde tijdens het interview bij de DVZ op 17 juli 2025. Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing doen haar weinig consistente verklaringen hierover ernstig afbreuk aan haar beweerde vrees.

Voorts wordt betrekking tot de online klacht die zij indiende bij de Fiscalia en neerlegde bij het CGVS als volgt gemotiveerd: *“Pas toen u in België was, zou u een nieuwe poging hebben ondernomen om de handelswijze van S. M. aan te klagen, waarbij u verwijst naar de klacht die u online indiende bij de Fiscalia. Dient evenwel te worden opgemerkt dat deze bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. U beperkt zich immers tot een uiterst vage en summiere beschrijving van de feiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, in een klacht die nauwelijks vier regels telt. U heeft het niet eens over de bedreigingen in Colombia maar maakt louter melding van tekst- en audioberichten. Meer nog, u uit niet eens uw vermoeden dat S. M. de persoon is die u belaagt. Als het CGVS u hierop wijst, argumenteert u dat de berichten steeds anoniem waren en er nooit een identiteit werd vrijgegeven (CGVS, p. 11, 12). Dit betreft een allesbehalve afdoende uitleg, temeer u zelf verklaart geen andere vijanden te hebben. “Hij is de enige met wie ik dat soort conflict kende omwille van mijn geaardheid”, “Alles wijst er op dat het van S. komt”, zo zegt u zelf (CGVS, p. 13).”* De Raad stelt andermaal vast dat verzoekster geen enkel concreet verweer voert tegen de feitelijke

vaststelling dat de onlineklacht een uiterst vage en summiere beschrijving van de feiten bevat, dat zij het daarin niet heeft over de bedreigingen in Colombia maar enkel over de tekst- en audio berichten en dat zij niet eens het vermoeden uit dat S.M. de persoon is die zij belaagt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster hiermee werd geconfronteerd en dat zij stelde dat “*de rechtstreekse berichten altijd van anonieme personen waren. Ze gaven nooit een identiteit vrij*” (NPO, p. 12). Verzoekster verklaart evenwel later in tijdens het persoonlijk onderhoud dat alles erop wijst dat deze berichten van S. komen (NPO, p. 13) en zij verliet Colombia volgens haar verklaringen omwille van haar vrees voor deze persoon. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster deze persoon zelfs niet zou vermelden als mogelijke afzender in een klacht bij de Fiscalia indien zij daadwerkelijk Colombia verliet omwille van de belaging en bedreiging door deze persoon en zij meent dat hij ook in België op 27 december 2024, datum van de neergelegde online klacht bij de Fiscalia, haar via een audiobericht bedreigde. Verzoeksters verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat de rechtstreekse berichten altijd van anonieme personen waren en nooit een identiteit gaven is gelet op deze context dan ook niet afdoende om te verklaren waarom zij in haar online klacht bij de Fiscalia de enige persoon die zij concreet vreest in Colombia niet vermeldde. Ook deze vaststellingen worden, zoals reeds aangehaald, op geen enkele concrete wijze door verzoekster betwist. Deze vaststelling doet als dusdanig op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Waar verzoekster betoogt dat het relaas van verzoekster louter in twijfel wordt getrokken op basis van het argument dat iedereen inhoud op sociale media kan plaatsen, gaat zij er gemakshalve aan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van de beweerde vrees voor S.M. niet enkel hierop is gebaseerd maar ook op de hierboven besproken feitelijke vaststellingen inzake de data van de voorgelegde tekstberichten, de online klacht en het interview bij de DVZ en de inhoudelijke vaststellingen over de online klacht. Bovenstaande vaststellingen volstaan reeds om te besluiten dat verzoekster de voorgehouden problemen met S.M. niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Verzoeksters betoog over het gebrekkige onderzoek van de voorgelegde documenten, wat niet kan blijken gelet op de inhoudelijke bespreking van de neergelegde online klacht en de tekst- en audioberichten, en dat deze documenten minstens als begin van bewijs kunnen worden beschouwd, kan hierover niet anders doen denken en is bijgevolg niet dienstig. Waar zij nog stelt dat er duidelijke garanties zijn over de authenticiteit van de bijgebrachte documenten zoals de datum, stempels, handtekeningen en briefhoofden, kan de Raad slechts vaststellen dat de online klacht die zich in het administratief dossier bevindt wel een datum vermeldt maar dat dit document geen briefhoofd, stempels of handtekening bevat. Naar het oordeel van de Raad zijn de overwegingen inzake het laattijdig karakter van het verzoek om internationale bescherming overtuigend. Verzoeksters kritiek hierop kan bijgevolg niet tot een ander besluit leiden.

Met betrekking tot de overige door verzoekster neergelegde documenten wordt op goede gronden in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *De door u neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw identiteitskaart en paspoort leveren louter bevestiging voor uw identiteit en persoonsgegevens die niet ter discussie staan. Uw diploma bevestigt dat u studies milieubeheer deed, de arbeidscontracten tonen aan dat u gewerkt heeft in Colombia en in België. Deze stukken houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en kunnen de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. (...) De vliegtuigtickets (vlucht naar Frankfurt) bevestigen dat u Colombia op 18 november 2024 verlaten heeft. Dit wordt niet betwist.*

Dat u voorafgaand aan uw verzoek van België naar Istanbul reisde voor een toeristische trip, staat evenmin ter discussie. In verband met de online berichtgeving die u vond betreffende de activiteiten van illegale groeperingen en een moord op een vrouw, kan worden opgemerkt dat hieruit niet kan blijken dat u zelf werd gevisieerd door S. M., of een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.” Verzoekster voert geen enkel verweer tegen deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, en door de Raad worden overgenomen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog betoogt dat zij jarenlang haar seksualiteit heeft moeten onderdrukken, dat zij een zeer gereserveerd leven heeft moeten leiden, dat de gedachte om dit opnieuw te moeten onderdrukken om veilig te blijven mentaal en emotioneel destructief is en dat de sfeer in Colombia vooral buiten de grote steden vaak vijandig is tegenover openlijk homoseksuelen vooral buiten de grote steden wat het voor haar onmogelijk maakt om zichzelf te zijn zonder aanzienlijke risico's voor haar veiligheid en welzijn, blijkt uit haar verklaringen niet dat zij een dermate gereserveerd leven diende te leiden en haar seksuele gerichtheid diende te verbergen dat haar het leven als lesbische vrouw zeer moeilijk of nagenoeg onmogelijk werd gemaakt. Verzoekster verklaart weliswaar tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar vader het moeilijk heeft met haar seksuele geaardheid, dat zij haar geaardheid nooit bevestigde aan haar vriendenkring en dat ze in haar gemeente zeer religieus zijn en het ook op het werk niet normaal werd bevonden (NPO, p. 8), maar ook dat haar moeder het begint te aanvaarden, dat zij denkt dat haar vriendenkring wel vermoedens heeft en dat zij in veel situaties neutraal zijn (NPO, p. 9, 8). Verder blijkt uit haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten dat een relatie had met een vrouwelijke partner,

dat zij hogere studies milieubeheer afrondde en dat zij in een callcenter werkte en in het register voor haar vertrek uit Colombia (NPO, p. 6, 8). Zij verklaarde dat in haar werkomgeving minachtende opmerkingen werden gemaakt over vrouwen die samen waren. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen die tot de LGBTQI+-gemeenschap behoren met discriminatie te maken kunnen krijgen en dat de situatie voor deze personen in rurale gebieden moeilijker is dan in de grote steden. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt ook dat het departement Antiquioa één van de departementen is waar moorden op en geweldsmisdrijven tegen personen die tot de LGBTQI+-gemeenschap behoren hoog is en dat homoseksuele mannen en transvrouwen hiervan het vaakst het slachtoffer werden in 2023 maar dat ook lesbische vrouwen hierdoor getroffen werden. Hierboven werd evenwel wel reeds besloten dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTQI+-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging en dat een individuele beoordeling van de vrees voor vervolging van verzoekster noodzakelijk blijft, zodat haar loutere afkomst uit Antiquioa en haar seksuele geaardheid als dusdanig niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Voorts blijkt uit haar verklaringen en het administratief dossier ook dat zij ook in november 2023 en in mei 2024 al in België was geweest, telkens voor drie maanden en daarna naar haar gemeente in Colombia terugkeerde (NPO, p. 3, 4). Haar negatieve ervaringen in haar regio van herkomst als gevolg van haar seksuele gerichtheid hebben er haar niet van weerhouden om tot tweemaal toe Colombia te verlaten en terug te keren naar haar gemeente Jerico. Zonder de moeilijkheden waarmee verzoekster als persoon die tot de LGBTQI+-gemeenschap behoort in haar regio van herkomst werd geconfronteerd te willen minimaliseren, maakt zij in het licht van haar individuele omstandigheden niet aannemelijk dat de moeilijkheden en problemen waarmee zij werd geconfronteerd in verband met haar seksuele geaardheid als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kunnen worden gekwalificeerd, noch dat zijn in geval van terugkeer louter omwille van haar seksuele geaardheid een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

De cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet zijn niet vervuld, gelet op het voorgaande zodat aan verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden. Verzoeksters theoretische betoog over het voordeel van de twijfel doet hieraan geen afbreuk.

In acht genomen verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, dient te worden geconcludeerd dat zij de door haar aangehaalde problemen met S.M. omwille van seksuele gerichtheid niet aannemelijk maakt en dat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij louter omwille van haar seksuele gerichtheid in haar individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij werd besloten dat zij dat zij de door haar aangehaalde problemen met S.M. omwille van seksuele gerichtheid niet aannemelijk maakt en dat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij louter omwille van haar seksuele gerichtheid in haar individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor hun vertrek uit Colombia in dat land zou hebben gekend.

6.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze

door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet op basis van de rapporten EUAA “Colombia Country Focus” van december 2022, UNHCR “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023 en COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie” van 10 april 2025 als volgt gemotiveerd: “In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellenorganisaties, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij. Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020. Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering.

Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voorsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven. Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad. Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld. Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio’s. Daar waar een van de gewapende

groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op haar verklaringen over haar herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Antioquia, verzoeksters regio van bestemming, worden beoordeeld. In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in dit departement blijkt niet dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Antioquia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster citeert in het verzoekschrift het rapport van Human Rights Watch World Report 2024 en dus landeninformatie die dateert van voor de meeste recente landeninformatie op basis waarvan de analyse van de commissaris-generaal in haar aanvullende nota is gebaseerd. Bovendien bevat de door haar geciteerde passage geen informatie over de situatie in verzoeksters regio van herkomst in Colombia. Zij toont niet aan dat deze analyse niet correct zou zijn. Bijgevolg dient te worden nagegaan of er bij verzoekster sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat verzoekster als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer wordt van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Verzoekster doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij

de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET